

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **V. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2013, č. j. OAM-372/ZA-ZA06-ZA05-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Tlumočnici Mgr. Marcele Duškové, bytem Kaštanová 1171, 666 01 Rosice u Brna se přiznává odměna za tlumočnický úkon ve výši 768,- Kč, která bude vyplacena po právní moci rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 11. 1. 2013, č. j. OAM-372/ZA-ZA06-ZA05-2012, byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999

Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Žalobou ze dne 18. 1. 2013 se domáhal žalobce zrušení přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení. Argumentoval tím, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ust. § 3, § 50 odst. 2 a odst. 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dále že bylo opomenuto použití § 12 a § 14 zákona o azylu, opomenuto i vztahení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Správní orgán je rovněž povinen rozhodnout o tom, jestli je vhodné použití pravidla non-refoulement, což neučinil. Vyslovil obavy z jeho návratu na Ukrajinu, neboť mu v zemi původu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy nebo pronásledování z důvodů, které uvedl při pohovoru. Tyto jeho obavy pramení z jednání osoby, které mu dluží peníze za nevyplacenou mzdu. Pokud by se vrátil domů, musel by čelit dalším jejich výhrůžkám a z nich plynoucím obavám o své zdraví a život. Byl toho názoru, že si správní orgán neopatřil řádné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, jeho odůvodnění neobsahuje objektivní hodnotící úvahu ohledně situace v případě nuceného návratu na Ukrajinu. V průběhu správního řízení objasnil, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí ze strany osob, které mu v minulosti vyhrožovaly. Dále byl i toho názoru, že v jeho případě je ke zvážení, zda nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. V České republice pobývá v rámci uděleného trvalého pobytu jeho dcera, která mu v případě potřeby může zajistit zázemí a poskytnout mu pomoc. Českou republiku považuje za svůj domov, cítí se tu v bezpečí na rozdíl od žití na Ukrajině, kde má obavy, že by čelil problémům, před kterými ze země uprchl. Měl proto za to, že správní orgán nezjistil dostatečně skutkový stav věci, neposoudil objektivně jeho situaci, nepřihlédl ke všem skutečnostem relevantním pro udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 25. 2. 2013 popřel oprávněnost žaloby, nesouhlasil s ní, neboť v žalobcově případě bylo postupováno v souladu se zákony a jinými právními předpisy. Po provedeném řízení má za prokázané, že jmenovaný neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by ve vlasti mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Je zcela zřejmé, že důvody, kvůli kterým žalobce opustil Ukrajinu, nesouvisí s žádným z důvodů taxativně vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu. Jednalo se o soukromoprávní spor, který nemůže být vyřešen ani žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Nebyl-li žalobce spokojen s postupem policie, na kterou se obrátil, měl možnost si na postup policistů stěžovat. V žalobcově případě se jedná již v pořadí o čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Jmenovaný vyslovil domněnku, že žádný azyl nedostane, ale chtěl by v ČR vydržet alespoň do důchodu. Je zřejmé, že tento postup svědčí o účelovosti jím podané žádosti a o tom, že hlavním motivem jeho podání je snaha o legalizaci pobytu v ČR. Za nedůvodnou žalovaný považoval i námitku porušení zásady non-refoulement. Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. V daném případě však bylo zjištěno, že jmenovaný takovou osobou není. Správní orgán má za to, že náležitě posoudil skutkový stav, neshledal však důvodnost aplikace jiného ustanovení než ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Soud měl k dispozici správní spis, z něhož zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 19. 12. 2012, protokol o pohovoru k žádosti byl s ním sepsán dne 31. 12. 2012. Jmenovaný je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, bez vyznání. Nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani organizace, nikdy proti němu nebylo

ani v současnosti není vedeno trestní stíhání. Je rozvedený, na Ukrajině žije jeho dcera a sestra, druhá dcera má udělen trvalý pobyt v ČR. Z vlasti odjel dne 27. 11. 2012, do ČR přicestoval autobusem přes Polsko. Rozhodnutí k odjezdu do ČR souviselo s jeho pobytem v Rusku ode dne 25. 6. 2012, kde pracoval na stavbě pro společnost STS. Práce byla zajištěna na Ukrajině ve městě Nikolajovo u společnosti, která na stavbu do Moskvy vypravila skupinu 27 zaměstnanců. Zaplatil 60 EURO za cestu, ostatní výlohy platil zaměstnavatel. Pracovníci si stěžovali na kvalitu ubytování i množství jídla, byli jim odebrány doklady. Po týdenní práci jim nebylo zapláceno, vyslovili nespokojenost s pracovními podmínkami, bouřili se, poté došlo k potyčce, při které zasáhla i policie. Koncem července roku 2012 žadatel na pracovišti zkolaboval. Po návratu na Ukrajinu strávil tři dny v nemocnici, opustil ji z důvodů nedostatku finančních prostředků. Po zlepšení zdravotního stavu se obrátil na firmu, která mu práci v Rusku zprostředkovala, nikdo však neměl zájem s ním hovořit, ochranka jej nepustila dovnitř, zavolali policii, která ho odvezla na oddělení v Nikolajově. Chtěli jej obvinít z výtržnictví. Měl snahu spojit se se společností v Rusku, ta se však zapírala, nechtěli s ním mít nic společného. Nakonec dostával i výhrůžné telefonáty, aby přestal obtěžovat. Z důvodu popisované situace musel ještě dvakrát na policii v Nikolajově. Na policii se setkal i se šéfem firmy, který mu oznámil, že stáhnou své obvinění proti němu, pokud tak učiní i on sám. Žadatel nesouhlasil, chtěl získat peníze za odvedenou práci. Telefonické vyhrožování pokračovalo, pracovníci společnosti se s ním chtěli setkat osobně, na žádnou schůzku se však nedostavil. Z uvedených důvodů se pak rozhodl ze země utéci. Vyslovil sice pochybnosti o úspěšnosti žádosti o udělení azylu, ale sdělil, že by chtěl v ČR určitou dobu vydržet, alespoň do svého důchodu. Obával se, že v případě návratu na Ukrajinu by mu hrozilo zabití.

Žalobce při jednání dne 20. června 2013 vypověděl shodně se žádostí o udělení mezinárodní ochrany, že má ukrajinské státní občanství, je národnosti ukrajinské, je rozvedený. Má dosažené středoškolské vzdělání. Na Ukrajině žije dcera J., nar..., sestra L., narozena, s kterou se však již 20 let neviděl. Druhá dcera X., narozena v roce ..., má trvalý pobyt v ČR osm až deset let. Sdělil, že na území ČR poprvé vstoupil v roce 1995, vzhledem k uplynutí platnosti turistického víza na tři měsíce se vrátil zpět na Ukrajinu. Druhý vstup byl v roce 1996 až do roku 1999, nestačil si vyřídit všechny doklady potřebné pro prodloužení pracovního povolení, vrátil se proto opět zpět na Ukrajinu. Třetí vstup na území v ČR byl v roce 2000, pro zánik platnosti cestovního pasu se vrátil zpět na Ukrajinu dne 28. 3. 2012. Poslední v pořadí čtvrtý vstup byl dne 27. 11. 2012. Třikrát žádal o udělení mezinárodní ochrany, nebylo mu vyhověno, nároku se domáhal i v přezkumném soudním řízení, rovněž neúspěšně. Dále uvedl, že v roce 2001 mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na tři roky. Důvody, které jej vedly v roce 2012 k opuštění Ukrajiny, uvedl shodně s důvody sdělenými v pohovoru o udělení azylu i žádosti o udělení azylu. Sdělil dále, že na území ČR vstoupil dne 27. 11. 2012 na základě turistického víza uděleného na dobu 20 dní. Mimo zkušeností, které měl s policií v souvislosti s popsanou pracovní událostí z roku 2012, nepřišel s policií předtím ani poté do styku, stejně tak ani s jinými státními orgány na Ukrajině. Dále upřesnil, že předcházející tři žádosti o udělení mezinárodní ochrany zdůvodňoval velkou nezaměstnaností na Ukrajině a nemožností pracovní příležitosti.

Zástupkyně žalovaného upřesnila, že předcházející azylová řízení u žalobce byla zahájena v prvním případě žádostí ze dne 17. 2. 2011, žádosti nebylo vyhověno, soudně byla věc řešena Krajským soudem v Praze pod sp. zn. 47 Az 718/2003, žaloba byla zamítnuta, v rámci řízení o kasační stížnosti rovněž byl žalobce neúspěšný. Druhá žádost o azyl byla podána dne 2. 12. 2006 se stejným výsledkem, v přezkumném soudním řízení i na základě

kasační stížnosti rovněž nebyl žalobce úspěšný. Třetí žádost o udělení azylu byla podána dne 2. 3. 2011, žalobci ve správním i přezkumném soudním řízení vyhověno nebylo. Dále uvedla, že v minulosti bylo žalobci vydáno i rozhodnutí o správním vyhoštění, území ČR měl opustit do dne 8. 2. 2004. Navrhla zamítnutí žaloby.

Případ žalobce byl posouzen na základě ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, podle kterého se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona.

K otázce zjevně nedůvodných žádostí pro neuvedení skutečností relevantních z pohledu azylového zákona se Nejvyšší správní soud vyjádřil již opakovaně ve své rozsáhlé a konstantní judikatuře, např. v rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 2. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003-48, ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Azs 17/2007-59 dostupné na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č. j. 2 Azs 20/2010-85 uvedl, že „...aplikace § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu přichází v úvahu především v situaci, kdy žadatelem uvedené skutečnosti zcela zjevně nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Ministerstvo vnitra je však i v takovém případě povinno své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu náležitě odůvodnit. Žalobce namítl, že správní orgán rozhodoval na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu. Vzhledem k tomu, že žadatel nese břemeno tvrzení, je to tedy jmenovaný, kdo svými tvrzeními určuje a vymezuje směr dalšího postupu a dokazování správního orgánu, rozhodující o oprávněnosti žádosti.“

Z obsahu předloženého správního spisu je zřejmé, že této povinnosti žalovaný jak ve vztahu k azylu, tak i k doplňkové ochraně dostál. Správní orgán se zabýval jak samotnými tvrzeními potížími žalobce, tak i situací v zemi jeho původu. Žalobce popsal důvody, které jej vedly, v pořadí již počtvrté, k opuštění Ukrajiny a přesídlení na území ČR, skutečnosti jím uvedené, tedy jeho snahu získat dlužnou mzdu od zaměstnavatele či jeho nezaměstnanost však nelze důvodům pro udělení azylu podřadit. Byť ve věci získání zpět dlužné mzdy od zaměstnavatele učinil podání na policii, která se údajně případem nezabývala, další kroky ve věci nepodnikl. Neobrátil se na jiné instituce a orgány své vlasti. Nepokusil se ani zapojit do řešení svého problému ruské státní orgány, přestože jeho potíže vznikly na území Ruské federace. Důvodem opuštění jeho vlasti jsou tedy soukromoprávní spory o dlužnou pohledávku. Svých práv se proto mohl domáhat všemi prostředky, které mu právní řád jeho země, jakož i právní řád státu, na jehož území byla jeho práva zkrácena, poskytují, což však neučinil.

Z výpovědi žalobce vyplývá, že svou žádostí o mezinárodní ochranu si chce legalizovat pobyt v ČR, kde by se chtěl zdržet alespoň do důchodu. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, www.nssoud.cz, dle kterého: „...poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jiným legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR.“

Pokud jde o žalobní body vytýkající žalovanému porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb. nemůže soud jmenovanému přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost

podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobci byl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídal v rámci pohovoru mu byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Žalovaný ve věci provedl dostatečné dokazování, jeho rozsah byl určen skutečnostmi tvrzenými žalobcem. S ohledem na tvrzení žalobce bylo dostačující, když žalovaný při svém rozhodování vyšel ze skutečností uvedených žalobcem a nebylo nutné opatřovat další podklady pro rozhodnutí. V postupu žalovaného proto neshledal soud žádné pochybení.

Žalovaný své rozhodnutí dostatečně, srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, vyhodnotil všechna tvrzení žalobce relevantní z hlediska určitých ustanovení zákona o azylu. Z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud žalobu zamítl podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, a proč neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 ani podle § 14a zákona o azylu. Žalobce v žalobě namítl, že dle jeho názoru ust. § 12 a § 14 i § 14a zákona o azylu nebylo použito správně, neboť nebyly splněny podmínky pro jeho aplikaci, a to s ohledem na zjištěný skutkový stav věci. Uvedenou námitku soud neshledává důvodnou a plně se ztotožňuje s tím, jak ve věci rozhodl žalovaný, který se zabýval rozbořem ust. § 12, § 14 i § 14a zákona o azylu v odůvodnění napadeného rozhodnutí, s jeho výkladem se soud ztotožňuje.

Soud dále odkazuje v této souvislosti na judikaturu NSS, a to např. na rozhodnutí ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, www.nssoud.cz, dle kterého: „*skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromých osob, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1990 Sb. o azylu ve znění zákona č. 2/2002 Sb. tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.*“

Nelze rovněž přehlédnout, že jmenovaný žádost o udělení mezinárodní ochrany podává již počtvrté s tím, že v případě první žádosti za důvod odjezdu z vlasti označil ekonomické problémy i snahu o legalizaci pobytu v České republice. V podstatě tytéž důvody byly uvedeny i v případě druhé žádosti. O třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo rozhodnuto tak, že řízení bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť žalobce neprezentoval v řízení žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly nutnost meritorního posouzení. Uvedené žádosti byly řešeny i v rámci přezkumného soudního řízení vždy v neprospěch žalobce.

Žalovaný se dostatečně zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho zdravotnímu stavu i věku. Z jeho výpovědi v průběhu správního řízení nebyl zjištěn žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žádost proto správně i ve vztahu k tomuto ustanovení zákona o azylu byla hodnocena jako zjevně nedůvodná.

Rovněž nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by odůvodňovaly postup dle § 14a zákona o azylu. Nebylo prokázáno, že by mu ve vlasti byl uložen trest smrti nebo mu vykonání tohoto trestu hrozí. Žadatel rovněž netvrdil žádné skutečnosti, z nichž by hrozba nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu článku 3

Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání vyplývala. Sám poznamenal, že neměl nikdy žádný problém se státními orgány své vlasti, mimo přístupu policie. Žalovaný dále čerpal i z informací veřejně dostupných informačních zdrojů, z nichž vyplývá, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Soud se proto ztotožňuje s názorem žalovaného, že by žadateli na Ukrajině hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu.

Rovněž nebyly zjištěny důvody k rozhodnutí dle § 14b odst. 1 zákona o azylu, neboť nebylo prokázáno, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu.

Žalobce se dále v žalobě domáhal uplatnění zásady non-refoulement vůči své osobě. Z článku 10 Ústavy České republiky vyplývá aplikační přednost zde vymezených mezinárodních smluv předběžnými zákony. Je nesporné, že mezi mezinárodní smlouvy mající aplikační přednost patří i Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, publikovaná pod č. 208/1993 Sb. Podle článku 33 odst. 1 této Úmluvy „žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoliv způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení“ (zásada non-refoulement). Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na osobu žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu uvedené Úmluvy. Muselo by se tedy jednat o osobu, která „se nachází mimo svou vlast a má oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů, je neschopna přijmout nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu své vlasti“. Žalobce však v průběhu správního řízení neuvedl nic, z čeho by bylo možno učinit závěr, že by mohl být uprchlíkem ve smyslu této denifce. Soud v tomto směru poukazuje na rozsudek NSS ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004-56, publikovaný pod č. 721/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz, podle kterého „v případě rozporu mezi ust. článku 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, má aplikační přednost čl. 33 odst. 1 Úmluvy. Pokud je však zjevné, že konkrétní žadatel nemůže být uprchlíkem typicky proto, že neuvádí žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování, není k takové aplikační přednosti důvod, neboť na takovou osobu článek 33 odst. 1 Úmluvy nedopadá.“

Na základě shora uvedeného tak Krajský soud v Brně uzavírá, že žalovaný rozhodl zcela správně, pokud žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a vzhledem k tomu soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

V souladu s ust. § 59 odst. 2 s.ř.s. byla přiznána odměna tlumočnicki Mgr. Marcelu Duškové, kterou na žádost žalobce přibral soud usnesením ze dne 9. dubna 2013, č. j.

22 Az 2/2013-30 jako tlumočníci z jazyka ukrajinského pro jednání se žalobcem nařízené dne 20. června 2013, a to podle ust. § 17 odst. 1 položka 1 a § 22 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 37/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 2 hodiny, tj. 2x po 350,- Kč, jízdné vlakem Rosice u Brna-Brno a zpět (jedno jízdné 34,- Kč, celkem tedy 768,- Kč), která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. června 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová